

Arrest

nr. X van 13 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 21 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 februari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 juli 2016.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De bestreden beslissing betreft een asielzoeker aan wie de vluchtelingenstatus werd toegekend door een andere lidstaat van de Europese Unie, Italië. Aldus werd de bestreden beslissing genomen op grond van artikel 57/6/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat als volgt bepaalt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 niet in overweging wanneer een andere lidstaat van de Europese Unie de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan de asielzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend. De in het eerste lid bedoelde beslissing moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag.”

2. Artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet bepaalt aldus dat de asielaanvraag van een persoon die reeds als vluchteling werd erkend in een andere Europese lidstaat, niet in overweging wordt genomen tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat (i) verzoekster de vluchtelingenstatus werd toegekend in Italië, (ii) zij niet de nodige stappen ondernomen heeft om haar legale verblijfspapieren in Italië te vernieuwen, (iii) zij de intentie had om haar verblijf in Italië te verzwijgen en bijgevolg de Belgische asielinstanties te misleiden, (iv) zij geen elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat zij Italië verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, (v) verzoeksters fundamentele rechten als vluchteling verzekerd zijn in Italië, (vi) er de mogelijkheid bestaat voor verzoekster om een vraag tot bevestiging van zijn hoedanigheid van vluchteling in te dienen, (vii) er voor het overige geen concrete elementen zijn waaruit kan blijken dat verzoekster verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen, en (vi) de door haar neergelegde documenten niet in staat zijn deze beslissing te wijzigen.

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien zij zich hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Zo verzoekster stelt geen toegang te hebben gekregen tot de gezondheidszorg, mogelijke integratieprogramma's, huisvesting en sociale voorzieningen, terwijl dit krachtens de Kwalificatierichtlijn wel verplicht wordt gesteld, komt zij niet verder dan loutere beweringen zonder deze te ondersteunen aan de hand van concrete en objectieve elementen. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt immers dat zij zelf nooit naar de overheid is gegaan om hulp te vragen en zij zelf verklaard heeft dat vluchtelingen wel diensten krijgen in Italië (gehoor 12 februari 2016, 6, 9, 17). Verder blijkt dat zij, evenwel onder de naam van een ander meisje, hulp gekregen heeft van Caritas en van de Somali-gemeenschap in Italië. Bovendien stelt zich de vraag in welke mate geloof kan gehecht worden aan haar beweringen als zou hij geen toegang gekregen hebben tot voormelde voorzieningen daar zij de intentie had om haar verblijf in Italië te verzwijgen en bijgevolg de Belgische asielinstanties te misleiden.

Verder wijst de Raad er op dat in het licht van het gegeven dat Italië, zoals alle andere Europese lidstaten, gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, er vanuit kan worden gegaan dat de fundamentele rechten van verzoekster verzekerd zijn in Italië, dat de bescherming die de Italiaanse Staat hem biedt in wezen doeltreffend is, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat haar levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 EVRM. Dat de levensomstandigheden in Italië moeilijk zijn, betreffen problemen van louter van socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien heeft verzoekster de vluchtelingenstatus verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan verzoekster gebruik kan maken. Blote beweringen en kritiek buiten beschouwing gelaten, brengt verzoekster geen concrete elementen aan die aantonen dat zij als erkend vluchteling in Italië geen beroep kan doen op de haar toegekende rechten en voordelen verbonden aan haar status en zij zich niet de toegang zou kunnen verschaffen tot de gezondheidszorg, mogelijke integratieprogramma's, huisvesting en sociale voorzieningen.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekster geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 juli 2016, voert verzoekende partij aan dat zij niet kan terugkeren naar Italië waar zij de vluchtelingenstatus heeft. Zij wijst op de zeer zware omstandigheden die zij aldaar heeft meegemaakt en het feit dat een terugkeer naar Italië voor haar een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM omdat zij daar zal blootgesteld worden aan mensonwaardige, onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoekende partij wordt er op gewezen dat huidig beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal krachtens artikel 39/2, §1, 3° van de vreemdelingenwet een annulatieberoep betreft.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 5 juli 2016 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich in wezen louter tot het herhalen van en volharden in de door haar aangevoerde problemen, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

In zoverre verzoekende partij artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Verzoekende partij heeft geen gegronde middelen tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS